

MELANIE
BENJAMIN

Příběh kontroverzního
přátelství spisovatele
Trumana Capoteho, autora
Snídaně u Tiffanyho,
a celebrity Babe Paleyové

LABUTĚ Z PÁTÉ AVENUE

Melanie Benjamin
LABUTĚ Z PÁTÉ AVENUE

Melanie Benjamin

LABUTĚ
Z
PÁTÉ AVENUE

Přeložil

Zdík Dušek

The Swans of Fifth Avenue © 2016 Melanie Hauser
This translation published by arrangement with
Delacorte Press, an imprint of Random House, a division
of Penguin Random House LLC, New York 2016

Translation © Zdík Dušek, 2017
Czech edition © Metafora, 2017

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-616-3 (pdf)

*Mému otci,
Normanu Millerovi*

*Nejlepší je odejít z večírku ve chvíli,
kdy teprve začíná.*

– Diana Vreelandová

MALÁTNÉ, KRÁSNÉ, OSAMĚLÉ LABUTĚ VYKLENULY SVÉ NÁDHERNÉ KRKY a obrátily se k němu – stál jako přimrazený na břehu, nohy obalené bahnem. Zamrkaly víčky, zašelestily pery a odpluly ke své vůdkyni, nejkrásnější labuti ze všech. Neozýval se žádný zvuk, až na ševelení, s nímž se jejich ladná těla pohybovala po hladině.

Sledoval je ze břehu, mnul si ruce a nutil se, aby vydržel aspoň jednou v klidu, i když musel překonávat dětinské nutkání skákat na jedné a potom na druhé noze. Byl plný dávného strachu, že není dost dobrý, statečný, pohledný, vysoký – tak dost. Přesto doufal, snil a čekal. Se zatajeným dechem se zahleděl na nejoslňivější z nich, na vůdčí labuť. Jako kdyby si přál něco k narozeninám, vydechl směrem k ní a jen k ní – přál si, aby vítr zachytil jeho dech a odnesl ho k ní jako modlitbu.

Labuť sklonila svou půvabnou hlavu k ostatním labutím, slavnostně a obřadně, jako kdyby vážně naslouchala, jako kdyby žádná jiná věc na světě nevyžadovala její pozornost, žádné války, úmrtí, smlouvy ani dilemata. Jen toto, jeho štěstí.

Ostatní labutě ševelily a šepotaly; jedna zasyčela, ale nepoznal která. Rozděly se a přeskupily do předem určené formace, do dokonalého oblouku kolem vůdkyně, která zůstávala zcela nehybná, s hlavou zadumaně skloněnou.

Pak ji zvedla, otočila ji a podívala se na něj, jak pořád stojí na břehu. Všechny se k němu obrátily – nacvičeným pohybem ho vábily svými oslnivě bílými křídly, která, jak poprvé uviděl, byla jejich paže, bílé jako sněžní levharti, bělejší perel kolem jejich křehkých krků.

Vůdčí labuť ho nevábila, ale její oči, tmavé třpytivé tůně neproniknutelné samoty, ani na vteřinu nepřestaly hledět do jeho,

zatímco se odpoutal od země a klouzal po hladině vody. Ne jako labuť, nikoliv, nikdy nebude jednou z nich, to dobře věděl. Byl nymfou, poletující vážkou a šotkem, který mezi nimi přistál s výbuchem radostného smíchu. I ony se smály, všechny – až na důstojnou vůdkyni.

Ta ho jen dál pozorovala, zatímco ostatní si ho podávaly jako novorozené dítě. Když s ním skončily, když ho usadily na vodu a znovu zaujaly svoje pozice, všiml si, že se ocitl mezi nimi a vůdčí labutí. Nejistě, ale s radostí a pocitem, že k nim patří, k ní vykročil. Pořád žasl nad tím, že voda pod jeho nohama není voda, ale ten nejnaleštěnější mramor, pera labutí že nejsou pera, ale kožešina, kašmír, hedvábí a satén sešité dohromady a navlečené na jejich ukázněná těla určená jen ke krášení.

A jeho labuť – tak o ní přemýšlel a navždy bude, pojmenoval ji, přivlastnil si ji, a přitom už zapomněl, že na to neměl právo – k němu natáhla ruku a on ji uchopil s důvěřivostí dítěte. A s nezbedností rošťáka.

Pak ho labutě obklopily ze všech stran.

Byl doma.

La Côte Basque
17. října 1975

„ZABIL JI. JE TO ÚPLNĚ JEDNODUCHÉ.“ SLIM SE TŘÁSLY RUCE TAK, AŽ rozsypala mentolky z krabičky po celém talíři. „Truman ji zabil. A mě by zajímalo, kdo se vůbec spřátelil s tím mrňavým trpaslíkem jako první.“

„Já ne,“ ohradila se Pamela. „Já jsem toho darebáka nikdy neměla ráda.“

„Ach, já taky ne – copak jsem tě před ním nevarovala?“ položila Gloria řečnickou otázku. V jejích latinskoamerických očích se nebezpečně zablýsklo – asi bylo dobře, že na stole ležely jen nože na máslo.

„Nemyslím, že jsem to byla já,“ zamumlala Marella. „Ne, ne, já ne.“

„A rozhodně jsem to nebyla ani já,“ vyštěkla Slim. „A jestli ho neodsoudí za vraždu, zažaluju ho přinejmenším pro pomluvu.“

Stůl ztichl. To byla skoro stejně velká bomba jako důvod, proč se takhle narychlo sešly, s očima schovanými za tmavými brýlemi, jako by za nimi mohly zamaskovat svoje slavné tváře. Slim si pomyslela, jak je divné, že měly všechny stejný nápad: schovat se, jako by to byla jejich chyba, ačkoliv ve skutečnosti by svůj obličej měl skrývat Truman. Odteď už napořád.

Vzdorně ale souhlasily se schůzkou na místě činu: v restauraci, která dala světu literární skandál století, jak se mu přezdívalo. Slim Hawksová Haywardová Keithová, Marella Agnelliová, Gloria Guinnessová a Pamela Churchilllová Haywardová Harrimanová – žádná chudobka mezi ostatními – se shromáždily v La Côte Basque, což

je vždy vhodné místo k vidění i k tomu, dát se zde vidět – obzvlášť dnes.

„Kde je C. Z.?“ zeptala se najednou Gloria. „Měla by tu být i ctihodná paní Guestová. Připadá mi to správné. Koneckonců tu byla, když to všechno začalo. Ať se nám to líbí nebo ne, je jednou z nás.“

„C. Z. si nejspíš někde kopá kryt. Víte, co udělala, když jsem jí zavolala a zeptala se, jestli to četla? Rozesmála se. Rozesmála! *Ale Slim, řekla mi, jestli jsi doted' nepochopila, že Truman Capote neumí udržet tajemství, pak jsi větší blázen než já!* O ní ovšem samozřejmě neřekl ani slovo.“

„Ale co...?“ zeptala se Pamela a všechny se podívaly na prázdné místo na konci stolu. „Copak se C. Z. nezlobila aspoň kvůli ní?“

Slim si konečně zapálila vytouženou cigaretu a dlouze z ní potáhla. Opřela se, vydechla a přimhouřenýma očima se podívala na Pamelu. Zvláštní, jak je Truman dokázal spojit a svým perem udělat z nepřátel spojence. „Ne, aspoň pokud můžu soudit.“

„Ale Dillon, ten ohavný chlap v Trumanově povídce – to je přece Bill, ne? Nemá to být Bill Paley?“

Slim se zhluboka nadechla, ale nedokázala oplatit pátravé pohledy svých společnic. „Ano. Je to on, jsem si jistá, že ano. Neptejte se mě jak, prostě to vím.“

Pamela, Gloria a Marella zalapaly po dechu. Stejně jako hosté u okolních stolů. Když vešly společně do restaurace, všichni se na ně ohlédli. Někteří v úžasu, jiní s neskrytávanou škodolibou radostí. Ještě další obdivně. Ale všichni se zvědavostí.

Jejich oblíbený číšník Marcel se opatrně přiblížil ke stolu s tradiční lahví Cristalu. Ukázal jim ji a Gloria unaveně mávla rukou na znamení, že souhlasí. Marcel vytáhl korek, ale bez obvyklých rozmáchlých gest. I on věděl.

Všichni věděli.

Ráno se na pultech objevilo nejnovější číslo magazínu *Esquire* s titulní stranou, na které byl profil otlého, těstovitého Trumana Capoteho, a titulek avizoval nejnovější, všeobecně očekávanou povídku uznávaného autora románu *Chladnokrevně*. Povídka se jmenovala „La Côte Basque 1965“. Teď byla jedna hodina po poledni. Liz Smithová už

patrně stála u telefonu a horečně se vyptávala jejich služebných, jestli je madam doma.

Inu, tahle madam je venku, pomyslela si Slim. A taky může venku zůstat klidně po zbytek dne. Sakra, i po zbytek noci. Kde je Papa, když ho potřebuje? Hned by za ním odletěla na Kubu, kdyby to ještě bylo možné. Kdyby Hemingway ještě žil, pozoroval by Slim, daiquiri v jedné ruce, pušku nebo naviják v druhé, na tváři ten svůj široký, mužný, chlípný úsměv, a nahlas by se divil, kdy se už sakra dostane k tomu, aby o ní napsal knihu, o té nejvíc vzrušující ženě, kterou kdy poznal.

Ale to byl jiný příběh z jiné doby. Z jiného života.

Dnes se dělo něco jiného. A Slim si uvědomila, že to vlastně není její příběh; Truman ji využil, jistě, ale její tajemství nakonec z větší části zůstala nedotčena. To však nijak nemírnilo pocit zrady a hořkosti z toho, co její Pravé srdce – při vzpomínce na jeho přezdívkou se jí stáhl žaludek – provedl.

Z vraždy, kterou Truman Capote spáchal, jak bylo nabíledni, tím, že vyprávěl své příběhy. Příběhy, jež neměl právo vyprávět.

Příběhy, které v první řadě ony nikdy neměly vyprávět jemu.

„Nikdo mu nebude zvedat telefon. Nikdo ho nikam nepozve. Ve společnosti skončil. Je mrtvý... mrtvý jako...“ Pamela si ostentativně osušila modré oči, které, jak si Slim všimla, zůstávaly neměnně suché.

Konverzace na chvíli utichla a na jejich stůl padl mrak, který zastínil jasné světlo a vrhl stíny na lesklé příbory i třpytivý křišťál.

„Vzpomínáte si někdo vůbec, jak jste se s ním seznámily? Nebo se prostě objevil jako mor?“ Slim měla zádumčivou náladu, kterou si příliš často nepovolovala a která jejím společnícím obecně příliš nevyhovovala. Oběd v La Côte Basque nepředstavoval vhodnou příležitost k dušezpytu.

Dnešek však byl jiný. Dnes otevřely stránky *Esquiru* a spatřily samy sebe – nejen samy sebe, ale svůj vlastní druh, svůj klub, svou výlučnou, privilegovanou společnost, které každý závidí – vykuchané, s rozříznutou kůží, obnaženými dušemi a přiznanou ošklivostí. S vyzrazenými tajemstvími a zničený-

mi životy. Mohla za to zmije v jejich hnízdě, vypravěč v jejich středu.

Truman Capote však nebyl jediný, kdo mohl vyprávět příběhy, jak se rozhodly nad další sklenkou Cristalu.

„Tak mi povězte,“ zavrkala Slim s příjemně uvolněným jazykem a líbezně umrtveným hrdlem. „Jak se sem ten zatracený jižanský parchant vůbec dostal?“

Všechny čtyři sklonily své dosud krásné krky a daly své dokonale upravené hlavy dohromady k poradě. Na gestikulujících pažích se houpaly korále a pera, na rukách se blýskaly drahokamy a zlato, zatímco se snažily sestavit ucelený příběh. Od samotného začátku. Příběh o tom, jak Truman Capote zradil všechny své „labutě“ – ale především jednu z nich. Tu, kterou milovaly ze všech nejvíc. Dokonce i Truman.

Obzvlášť Truman.

Potíž s tímto konkrétním příběhem nicméně spočívala v tom, že jim ho vyprávěl samotný Truman.

1. kapitola

BYLO NEBYLO...

Za devatero horami a devatero řekami...

Žil byl muž z Nantucketu...

Truman se zahihňal. Zakryl si pusou jako malý kluk a chichotal se, až se mu chvěla útlá ramena. Jeho modré oči vyzařovaly takové škodolibé rošťáctví, že vypadal jako oživlá socha boha Pana.

„Ach, Matko! Jsem takový zlobidlo!“

„Pravé srdce, ty jsi k nezaplacení!“ Slim se také smála, jak si vzpomínala. Smála se, až ji bolela žebra. Truman na ni měl v těch báječných raných dnech takový účinek – uměl ji rozesmát. Tím to prostě a jednoduše bylo.

Když byl ještě mladý, v roce 1955, když byli mladí všichni – nebo aspoň mladší –, když byla sláva nová a přátelství ještě čerstvá, sycená šampaňským, kaviárem a dary od Tiffanyho, Truman Capote byl zatraceně zábavný společník.

„*Bylo nebylo*,“ pronesla nakonec Slim.

„Ano. Takže...,“ protáhl Truman svým teatrálním stylem a přidal několik dalších slabik. „Bylo nebylo město New York.“

New York.

Stuyvesantové, Vanderbiltové, Rooseveltové a seriózní, úctyhodný Washington Square. Kostel Trinity Church. Slavná plesová síň paní Astorové, nejužší newyorská elita, snobský Ward McAllister, zrádkyně Edith Whartonová, vyhlášená restaurace Delmonico. Bláznivá Zelda se Scottem ve fontáně na náměstí, sdružení literátů Algonquinský kulatý stůl, Dottie Parkerová a její ostrý jazyk i pero, muzikál

Follies. Cholly Knickerbocker, restaurace 21, tance Lucky Strikes v klubu Stork, noční divadelní klub El Morocco. Jedinečná Hildegarda zpívající v Perském pokoji hotelu Plaza, Cary Grant obdivně klečící u jejích nohou. Pátá avenue: značkové obchody Henri Bendel, Bergdorf, Tiffany.

Existoval i podzemní New York, „nižší“ ve všech významech toho slova. Ellis Island, čtvrtě Bowery a Lower East Side. Metro. Jídelny s automaty a řetězec restaurací Schrafft, hot dogy ze stánků, krájená pizza. Kuřata visící z oken v Chinatownu, nakládané okurky ze sudu na Delancey Street. Beatníci ve Village s roztrhanými ponožkami, špinavými roláky a pohrdáním ke všemu.

To ale nebyl New York, který přitahoval lezce po společenském žebříčku, snílky a hladové. Ne, ty lákal vznešený New York, město luxusních střešních bytů a apartmánů v hotelích St. Regis, Plaza nebo Waldorf. New York, pro nějž bylo „Take the A Train“ jazzovým šlágreem, nikoliv alternativou dopravy. New York velkých žlutých taxíků, využívaných, pokud nebyla zrovna k dispozici limuzína. New York zářivých večerů v Metropolitním muzeu umění, nekončících charitativních plesů a banketů, širokých, čistých chodníků bez nákupních vozíků, regálů s oblečením a hrajících si dětí. Výhledy na park, na řeku, na most, ne na umouněné cihlové zdi v úzkých, vlhkých uličkách.

New York divadelních her, filmů, knih. New York periodik jako *The New Yorker*, *Vanity Fair* a *Vogue*.

Byl to maják, věž, signální světlo na vrcholu věže. Světelné znamení, neustále zářící z dálky a viditelné i na kukuřičných polích Iowy, v předhůří obou Dakot, na kalifornských pouštích i z bažin Louisiany. Lákavé a svůdné. Přivolávající nespokojené, vábíci snílky. Ty s příliš horkou a rychlou krví, kteří si při pohledu na svoje fádňi rodiny, usedlé sousedy, hroby svých spících předků, řekli:

Jsem jiný. Jsem výjimečný. Jsem něco víc.

Všichni přijeli do New Yorku. Nancy Grossová – které dal její přítel, herec William Powell, přezdívkou „Slim“ jako „Tenká“ – z Kalifornie. Gloria Guinnessová, zvaná „La Guinness“, narozená v rolnické rodině v jedné mexické vesnici. Barbara Cushingová, známá od narození jako „Babe“, nejmladší ze tří úžasných sester z Bostonu.

A Truman. Truman Streckfus Persons Capote, který se jednoho dne objevil v soukromém letadle Williama S., manžela Babe Paleyové, jako host jejich dobrých přátel Jennifer Jonesové a Davida O. Selznicka. Bill Paley, předseda a zakladatel CBS, zůstal zírat na útlého mladíčka s velkýma modrýma očima a legračním hlasem. „Já myslel, že jsi mluvil o prezidentu Trumanovi,“ zasykl na Davida. „O tomhle malém... chlapíkovi jsem v životě neslyšel. Musíme s ním strávit celý víkend?“ Babe tiše odpověděla: „Ach, Bille, jistěže jsi o něm slyšel,“ a vydala se přivítat jejich nečekaného hosta se svou legendární vřelostí a noblesou.

Bill Paley opravdu slyšel o Trumanu Capotem. A kdo také ne, na Manhattanu v roce 1955?

Truman, Truman, Truman, šeptaly hlasy syčivě, záviděly a pohrdaly jím. Sotva třicetileté zázračné dítě, „Wunderkind“, Malý postrach (je třeba přiznat, že to poslední říkali především ostatní spisovatelé). Truman Capote, štíhlý, s melancholickou ofinou, oduševnělýma očima a znepokojujícími našpulenými rty, líně položený na zádech a smyslně zírající z obálky svého prvního románu *Jiné hlasy, jiné pokoje*. Románu, který se Babe ani jiné z jejích přítelkyň jako Slim nebo Gloria neobtěžovaly číst. Ale přesto šeptaly jeho jméno na koktejlových večírcích, beneficích a obědech.

„Musíš poznat...“

„Jsem blázen do...“

„Určitě znáš...“

Trumana.

„Nejdřív jsem ho představila tobě,“ připomněla Slim Babe – bylo to po osudném víkendovém výletu do domu Paleyových na Jamajce. Po tom překvapivém, ohromujícím víkendu, když Babe a Truman mhrouřili oči před prvním oslnivým východem slunce jejich přátelství, tak nového, že si ještě ani neuvědomovali, že jde o přátelství, jež jim učarovalo na úkor pouhých smrtelníků. „Nepamatuješ si to, ale byl můj, moje Pravé srdce. Není fér, žes mi ho ukradla.“ Slim našpulila rty a zavrtěla hlavou s plavými vlasy, které jí pořád visely přes jedno oko, takže připomínala Lauren Bacallovou víc než samotná Lauren Bacallová, což bylo příhodné, protože Lauren Bacallová měla Slim jako vzor. „Zhruba v době, kdy pracoval na scénáři *Poraž ďábla*,

ho Leland jednou přivedl domů na večeři. Nevzpomínáte si?“

„Ne, jako první jsem ho objevila já,“ trvala na svém Gloria se zábleskem v exotických tmavých očích, který neustále hrozil tím, že prozradí její skutečný původ, téměř dokonale zamaskovaný pod šaty od Balenciagy, účesy ze salonu Kenneth a strojeným britským přízvukem. „Překvapuje mě, Slim, že si to nepamatuješ. Bylo to krátce poté, co upravil *Luční harfu* pro Broadway. Obecně na Broadway přirozeně příliš nechodím,“ dodala s významným pohledem na Slim, která se naježila, „ale jsem velice ráda, že jsem se byla podívat na premiéře. Tehdy jsem ti o něm pověděla, Babe.“

„Bože, to ne. Pozvala jsem ho na víkend do Paříže, cožpak si nevzpomínáte?“ ozvala se Pamela tak přehnaně britským přízvukem, že se všechny instinktivně předklonily, aby ji slyšely (a všechny si také instinktivně uvědomily, že se jedná o trik, kterému mnohokrát podlehl jejich manželé, když se předklonili, jen aby se zblízka setkali s Pameliným velkolepým výstřihem v šatech od Diora). „Dávno před kteroukoliv z vás, když zrovna vydal *Jiné hlasy, jiné pokoje*. Bennett Cerf, víte, ten nakladatel,“ sotva potlačila zachvění, nikomu zkrátka nebylo příjemné přiznávat, že zná takové lidi, „mě požádal, jestli bych nezabavila jeho nového romanopisce, protože je docela nervózní z recenzí. Ty jsi tam byla taky, Babe, jsem si tím docela jistá.“

„Dámy, dámy,“ pokárala je C. Z., klidná a vyrovnaná jako vždycky. Nikdy mezi ně tak úplně nepatřila, ale nikdy nebyla ani vyloženě mimo – byla to jednoduchá hitchcockovská blondýna se slunným úsměvem (a sevřeným, pečlivě hlídáním bostonským dialektem). Ale C. Z., jak všechny věděly, byla spokojenější, pokud něco kutila u sebe na zahradě s rýčem v ruce nebo se starala o svoje koně, než když obědvala v Le Pavillonu. „Na těchhle věcech mi obvykle nezáleží, ale myslím, že jsem to byla já, kdo Trumana představil Babe. Nakupovali jsme u Bergdorfa. Truman umí skvěle vybrat přesně tu správnou kabelku. Tys tam to odpoledne byla taky, Babe.“

„Ne, podle mě to bylo na naší jachtě,“ ozvala se Marel-la nejistou angličtinou; ve společnosti přítelkyň se chovala ostýchavě a opatrně, protože byla mnohem mladší než ony a nikdy si nebyla úplně jistá svým místem, navzdory úžasné-

mu bohatství a dokonalé kráse – a obličej, o kterém Truman prohlásil, že ho „mohl vytvořit Botticelli, kdyby měl víc talentu!“, „Jednou v létě ho přivedl Alec Korda. Myslím, že jsi tam byla s Billem, Babe, nebo ne?“

Babe Paleyová v modrém lněném kostýmku od Diora, který se nemačkal ani v horku newyorského léta, neodpověděla – jen se pobaveně usmála, stáhla si rukavičky, pečlivě je složila a uklidila do kabelky Hermès z aligátoří kůže. Ze svého místa uprostřed nejlepššího stolu v Le Pavillonu se rozhlédla po místnosti.

Tohle byl její svět, svět tiché elegance, rafinovanosti a sebepropagace. A oběd představoval vrchol dne, důvod, aby ráno vstala a zašla do kadeřnictví, koupila si nejnovější kousek od Givenchy nebo Balenciagy, odměnu za péči o dokonalý dům, dokonalé děti a dokonalého manžela. A za údržbu dokonalého těla. Člověk koneckonců většinou večerel doma nebo na večírku – proč jinak by zaměstnával jednoho či dva osobní kuchaře? Ale na oběd se chodilo ven, do The Colony nebo Quo Vadis, ale především do Le Pavillonu, kde majitel Henri Soulé předváděl dámy z vyšší společnosti jako objekty výtvarného umění, jimiž také byly. Hrdě je usazoval do přední místnosti, prostíral stůl těmi nejvybranějšími ubrusy, sklem z Baccaratu, vybraným porcelánem a stříbrnými příbory, stejně jako křišťálovými vázami s čerstvými květinami. Pily své nejoblíbenější víno a přesouvaly po talířích ty nejvybranější lahůdky francouzské kuchyně (protože k tomu, aby se člověk honosil oblečením a prestiží, vítanými v Le Pavillonu, přirozeně nesměl doopravdy jíst), povídaly si a nechávaly se vidět.

Na chodníku neustále stáli fotografové a čekali, až se jim povede zachytit krásné lidi uvnitř. A Babe, vysoká, majestátní a s laskavým úsměvem, byla nejvyhledávanější ze všech – k věčnému podráždění přítelkyň i k vlastnímu unavenému znechucení. Přesto mohl ten nejvyšší pozorovatel, jako například Slim, postřehnout, že se Babe téměř neznatelně zarazila, pokud náhodou nebyl poblíž žádný fotograf, jako kdyby si přála, aby se nějaký jako kouzlem objevil.

Proč byla Babe Paleyová taková favoritka? Proč právě ji nejvíc vyhledávali s rychlým, obdivným pozdravením ti, kte-

ří nebyli dostatečně privilegovaní, aby s ní seděli u stolu? Nebyla nejkrásnější – tato pocta patřila Glorii Guinnessové s ladnou šijí, lesklými černými vlasy a jiskrnýma očima. Nebyla nejzábavnější – to byla Slim Haywardová se svými šlehy a pohotovou myslí vypilovanou u nohou mužů, jako byli Ernest Hemingway, Howard Hawks a Gary Cooper. Nebyla ani nejvznešenější – taková soutěž by skončila remízou mezi ctihodnou Pamelou Digbyovou Churchillovou, dcerou barona a bývalou snachou ministerského předsedy, a Marellou Agnelliovou, italskou princeznou, provdanou za Gianniho Agnelliho, dědice království Fiatu.

Její obtížně popsitelným aktivem byl styl. Říkalo se, že ostatní mají styl, ale Babe že styl přímo ztělesňuje. Nikdo si například nevšiml jejích šatů, přinejmenším ne na první pohled, ačkoliv měla vždy na sobě ty nejvytříbenější, nejvíc šik modely. Každý si všiml přímo jí, její vysoké, štíhlé postavy, vážných tmavých očí, toho, jak držela kabelku na ohbí paže, prosté gracie, s níž si přesunula sluneční brýle do vlasů nebo si rozepínala kabát jen jednou rukou, aby ho vzápětí nechala elegantně klesnout z ramen do čekajících rukou vrchního číšníka.

Lidé si však nevšimli osamělosti, která jí kráčela v patách spolu s jemnou, luční vůní její oblíbené voňavky Vent Vert od Balmaina. Osamělosti, která navzdory úžasnému bohatství, řadě domů, dětem a nejenergičtějšímu a nej-mocnějšímu manželovi v porovnání s muži všech jejích přítelkyň, byla jejím neustálým společníkem – přinejmenším dosud.

„Na tom vlastně nesejde,“ pronesla konečně Babe a uza-vřela to téma jednou provždy. „Jsem jen velice ráda, že ho znám. Na Trumana!“ A pozvedla sklenku Cristalu.

„Na Trumana!“ zopakovalo jejích pět společnic a všechny připily svému poslednímu objevu, se vzrušením a dych-tivým očekáváním další zábavy. Nic víc.

„Na Trumana,“ zašeptala si Babe pro sebe a rty jí zvlnil tajemný úsměv, který žádá z jejích přítelkyň dosud nevi-děla. Tehdy ale do restaurace vešla vévodkyně z Windsoru, její nevlídná tvář se otočila doleva a doprava, jako kdyby skutečně byla příslušnicí královské rodiny, a odstartovala záplavu jízlivých poznámek. „*No není vévoda ten nejnudnější*

muž, kterého jste kdy poznaly? Ale ty šperky! To je jediná věc, kterou kdy udělal správně!“ A žádná z žen už se na Babe nedívala.

S výjimkou Slim, která přimhouřila oči a zamyšleně se kousla do rtu.

2. kapitola

EXISTOVALA DALŠÍ MLADÁ ŽENA, KTERÁ SNILA O NEW YORKU. DALŠÍ mladá žena, která věděla, že pokud se tam nějak dostane, mohla by žít šťastně až do smrti – se svým malým synem, nebo bez něj. Jmenovala se Lillie Mae Faulková a pocházela z alabamské Monroeville. I ona přijela do New Yorku.

Bylo nebylo.

„Moje matka se jmenovala Nina,“ vyprávěl Truman Glorii, C. Z. i Slim. Jeho oči tiše, obdivně zářily. „Nina byla krásná – skutečná dáma. Příliš vznešená na Monroeville v Alabamě! Vždycky mi říkala: *Trumane, synku, jednoho dne tě vezmu do New Yorku.* A taky to udělala, když mi bylo jedenáct. Tehdy doopravdy začal můj život – protože to je New York! Žádné malé, ospalé Monroeville, kde se nikdy nic nestalo. Ačkoliv mě jednou kousl ploskolebec a málem jsem zemřel. Málem – bože, jednou nohou už jsem byl v hrobě! Ale zachránili mě. Nic mě nezabije, dokonce ani had!“

„Ach!“ vydechla Slim a pak se zazubila. „Ukaž mi jizvu!“

„Matko!“ Truman na ni zakýval prstem, ale poslechl a vyhrnul si košili, aby odhalil hubenou, pružnou paži, bledší než měsíc, porostlou hedvábně jemnými plavými chloupky, světlými jako vlasy na jeho hlavě, jež mu zakrývaly oči a neustále mu padaly přes obličej jako opona nebo závoj. „Vidiš?“

Slim opravdu viděla: dva slabé, sotva postřehnutelné vpichy na předloktí.

„To jsou mé jizvy, mé jediné jizvy,“ prohlásil Truman vítězně. „Žádné jiné nemám!“